

זכרי הנפר

שמח בחיים,
הם מעניקים לך סיכוי
לאהוב, לעבוד, לשחק,
ולהרים מבטך אל הכוכבים.

הנרי ואן דייק

גיליון מס 1853 * י"ח בתמוז תשס"ג * 18 ביולי 2003

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

20.7	אופי אדלשטיין	24.7	ישי אנגלסברג
	סהר בן חיים (נכדה)		אברי מרציאנו (נכד גרשמן דויס)
	לירז זיו (נכדה אלמן)		יהושע בלר (נכד טנא)
21.7	עדנה קולינס	25.7	ג'ויס אב
	מיקי נוי		ליאורה עתיר
	דניאל איסטון (נכד)		אלדד קולינס
22.7	אחינועם סינה (נכדה)		הרי ניר
			קרין עמר
23.7	נעה מעין	26.7	ויטה מנג'יגורסקי (בת 70)
	מיה בן חנוך		אלברט אילייב
	ספיר בנדה (נכד הדר)		גילי קולינס
			רננה זולטי
			אלכסנדרה פורסטר (נכדה)

**HAPPY
Birthday**

ימי נישואין

23.7	גלית ומיכה זיו
25.7	סו אלן ועמי בן צבי

יזכור

כ' בתמוז תשמ"ד (20.7.84) לו סגל.
כ"ג בתמוז תשל"ג (23.7.73) אריה בך.
כ"ד בתמוז תש"ם (8.7.80) מר קורט גרונברג

"סיפורי תל רומן"

סיפור של אנשים

ניתן עדיין לרכוש את הספר
במחיר של 25 ש"ח בלבד
אצל רחל גינת, במשרד התמחיר.

ישנם מספיק ספרים, עבורכם ועבור הבנים.

60 סיפורים שכתבו חברים ובנים

חתומים באיורים מקסימים
חויות, זכרונות, ואהבות.
כמתנה ממקום ואודות מקום, מיוחד במינו.

כפר הנשיא.

אל תפספסו.

עיניים מעיסוקי מנהל הקהילה

לחברים שלום !

א. חג המשק ה- 55

נכחתי בערב שישי באולם דדו בחגכם ה- 55 ואכן התרשמתי עמוקות. אולם מלא מפה לפה בחברים, משפחות ואחרים הגיב לכל תנועה, מילה, או מנגינה שהוצגו בפניו. היה זה ביטוי לקשר משמעותי ביותר בין החברים במקום לבין עצמם, ובין החברים והאחרים, בנים ואורחים שבאו מקרוב ומרחוק להשתתף בשמחת החג.

אכן זוהי עשיית תרבות במיטבה, שכן עשייה של תרבות איננה דומה לצפייה פסיבית בה, בהרגשת השותפות ומימלא בעוצמה הרגשית, ההזדהות והרגשת השייכות.

הוסף לכך את "סיפורי תל-רומן" ואתה מבין היטב איכותו של מקום.

ב. חיוב ק"מ

באחרונה הגיעו אלי מספר תלונות על מחיר חיוב ק"מ לחבר שהועלה מ- 0.77 אג' ל- 0.96 אג'.

עיקר התלונות עסקו בכך שהעלאת המחיר נקבעה ללא החלטה מסודרת – מחטף.

ברצוני להסב את תשומת לבכם לכך שתוכנית הקהילה 2003 אשר אושרה ביוני שנה זו מציינת באופן מפורש ובצורה מילולית מודגשת בעמוד הרביעי כי מחיר ק"מ לחבר יהיה 0.96 אג' ולענף 1.25 ₪. באותו העמוד תחת הכותרת "השפעת השינויים על תקציב החברים" קיימת הערה גם לגבי קריאת מוני חשמל. אני מציע לכם לעיין שוב בחוברת.

רק אחרי שהתקציב אושר ניתן היה להתחיל ולחייב את החברים במחיר החדש, ולא רגע אחד לפני כן וזאת למרות שהמחיר החדש נלקח בחשבון כמקור שיחל לפעול ב- 1/1/03.

אם כן, לא בוצע שום מחטף. ההפך הוא הנכון חברים לא חויבו לפני המועד, וכמובן שלא יהיה חיוב רטרואקטיבי.

ג. תוכנית סיוע של המועצה ל- 2003

רוב בקשותינו אושרו או אושרו בחלקן.

אנחנו רוצים להודות למועצה על סיוע זה. מצורף דף שנשלח מהמועצה ומפרט את אותם תקציבים.

בישיבה נוספת עם א.ולנסי וגורית שמר קיבלנו השתתפות נוספת בהתקנת מתזים לכיבוי שרפות "בבית יונתן".

סה"כ נצליח לממן 75% מעלות המתזים בעזרת גורמי חוץ.

ההשקעה חיונית ונדרשת ע"י משרד הבריאות.

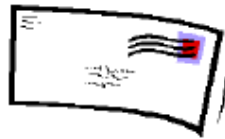
ד. מפגש עם הבנים**התקיים מפגש נוסף עם הבנים בבוקר חג המשק.**

הגיעו לפגישה כ- 15 בנים אותם אנו רואים ככאלו שבשלים להגיב לכיוונים החדשים המתבשלים ברחבי התנועה הקיבוצית. הכיוון העיקרי שהוצג היה : חבר בעצמאות כלכלית. כללית הצעה זו המאפשרת להיות חבר מלא יחד עם הסכם שלא מטיל עליו חובות המקובלים על חברים אחרים כמון מיסים למשל, ומאידך לא נותן זכויות בנכסים. חוסר החלטות של המדינה לגבי חלקת המגורים והבית של חבר הקיבוץ מגביל גם אותנו. ביכולת לתת תשובות ספציפיות לשאלות ספציפיות כפי שהחברה הצעירים שואלים. אם זאת התנהלה שיחה ערה של שאלות ותשובות במידת היכולת.

חולק שאלון לצעירים אנחנו מקווים שהתשובות יעזרו לנו בקידום התהליך בו אנו נתונים:

"בנים בונים את ביתם בכפר הנשיא".

שבת שלום
קובי לם

מבט מהמזכירות הטכנית

הפעם הראשונה שעבדתי במזכירות הטכנית הייתה מ- 1969 עד 1980, תקופה של קרוב ל - 12 שנים.

אז מרכז המשק ישב בערך באותו המקום כמו היום, והמזכיר ישב בחדר של מינהל ומשק (החדר של אלק).

אז המשרה הייתה שלמה, משבע בבוקר ועד שלוש אחה"צ ואז קראו לזה "יום עבודה לחברה". בשעות האלה הייתי אמורה לקבל חצי שעה הפסקה לאכול ארוחת בוקר וחצי שעה נוספת לאכול ארוחת צהריים בחדר האוכל, אבל לא תמיד היה מי שיחליף את מקומי בהעדרי, ואחרי כמה שנים דייב לוי לקח על עצמו להחליף אותי בזמן ארוחת הצהריים וזה היה נהדר. הוא היה אומר: "אל תמהרי, תני לאכול לרדת. יש לי זמן!".

אז הג'וב היה קצת אחר. כל חבר קיבל עיתון - "הארץ", "דבר", למרחב" או "על המשמר" בבוקר, או "מעריב" או "ידיעות אחרונות" בצהריים. אף חבר לא קיבל JERUSALEM POST עד שנת 1974. רצו שהחברים ילמדו עברית וניתן היה לקרוא את העיתון הנ"ל רק במועדון.

אז היו במשק שני קווי טלפון בלבד (וקו נוסף במרפאה שהיה שייך לקופת חולים) לרוב מרכז המשק והמזכיר השתמשו בקווים האלה, וכאשר חבר מן

המנין היה צריך לדבר בטלפון, כמעט היה צריך לבקש מהמזכיר רשות. בשעות הערב היה טלפון אחד בחדר הישיבות לשימוש החברים. אמנם המזכירות הטכנית הייתה בתוך המשרדים, אך פניה היו בכיוון הפרוזדור של עכשיו והיה ניתן להרגיש את מזג האוויר בחוץ. בימי קור, הרוחות היו נכנסות דרך החריצים בתאי הדואר, ובקיץ, ובמיוחד בחמסינים היו שומעים צעקות.. ומכיוון שהמזכיר ישב בקרבתו, היה ניתן להרגיש את החשמל באוויר.

נכנסתי למזכירות הטכנית שוב בשנת 2001. שריטה אמרה "חוסכים": "חצי משרה", "מ- 8:00 עד 12:00", "את תסתדרי", "אין לך ברירה". היום, בימי חול רק 42 משפחות קונות עיתון יומי, וזה כולל עיתונים באנגלית. אבל בימי חמישי ושישי מגיעים עיתונים, וחלקים של עיתונים ל- 135 משפחות. רוב שיחות הטלפון שמגיעות למזכירות הטכנית הן מאנשים שרוצים להגיע לצימרים שלנו או רוצים לשכור דירה. בזמן האחרון יש גם שיחות מאנשים שמחפשים עבודה.

עכשיו בימי ה- EMAIL מביילים הרבה פחות דואר בבוקר, אבל הדואר הנכנס הוא משהו. הדואר שבא עם דואר ישראל הוא בדרך כלל חשבונות, דואר מהבנקים, מחברות הויזה וגם שבועונים למיניהם. כל זה מיועד לחלוקה לתאים, לפעמים מאות מעטפות של דואר ושל JUNK MAIL – פרסומות. יש לחלק גם דואר פנימי. יש דואר פנימי עבור כל תאי הדואר, ודואר פנימי עבור החברים בלבד. יש דו"חות ויש "דברי הכפר", יש הזמנות לישיבות, חתונות, בר מצוות ודואר מהמועצה האזורית.

בדרך כלל המחצית הראשונה של החודש היא העת לחלוקת דו"חות פיננסיים אישיים. בראשון לחודש מופיעה לחלוקה ערימה של דו"חות מהתמחיר למרכזי ענפים ואחראים לעסקים אישיים.

יום או יומיים אחרי זה מגיעה ערימה מצומצמת יותר – דו"חות קילומטרז' – שימוש ברכב. לא נראה לי שכל אחד מקבל דו"ח. רוב החברים שעובדים במפעל וגם בחקלאות לא מקבלים ובוודאי גם בעלי הרכבים הפרטיים. אני מהרהר – מי משלם בעד הנסיעות האלה? ועוד הרהור – עולה לי פחות לנסוע מתל אביב לבאר שבע – נסיעה של שעתיים, ממה שעולה לי לנסוע עם נהג הבית מהמשק לחצור – נסיעה של 14 קילומטר הלך ושוב?

כמה ימים מאוחר יותר מגיעים חשבונות החשמל והטלפון. כולם מקבלים חשבונות כאלה. באותו הזמן ישנם דפי משכורת – קודם לאנשי חוץ ולעובדי המפעל ולאחר מכן ליתר החברים.

עוד כמה ימים ומגיע הדף האישי החודשי שמראה בדיוק מה המצב במציאות. בין ה- 15 בחודש לבין סופו יש פחות חלוקת דואר. יש עדיין חלוקת עיתונים ויש עדיין דואר רגיל ויש פקסים לחלק, אבל יחסית המזכירות שקטה יותר. בחוץ, שקט יותר במזכירות הטכנית מאשר בזמנים ההם. הותיקים מסתובבים פחות. יש ביניהם שמופיעים ברבע לשתיים עשרה וצועקים דרך תאי הדואר שלהם "האם גמרת כבר לחלק? האם יש לי מכתבים?".

והצעירים? החברים מתחת לגיל שישים, כמעט לא רואים אותם. לפעמים מביאים פקס לפקסס ובו קורות חיים. או שהם עובדים, או שעדיף להם לא להיראות בימים אלו, בושה להיות בלי ג'וב.

לאזור המזכירות הטכנית לרוב באים אנשים שמחפשים את אלק. מרכז המשק נמצא בימים שונים ובשעות שונות. מנהל הקהילה, גם הוא נמצא בימים ובשעות שונות ולוקח זמן עד שניתן לדבר איתם פנים אל פנים. לפני כשבוע נזכרתי בתקופתי הראשונה במזכירות הטכנית. בחוץ היו צעקות – חבר במצוקה במקרה תפס את מנהל הקהילה כאשר השני עבר ממקום למקום. צעקות. האם זה יום חמסין? בכל מקרה, לי זה הזכיר תקופה אחרת. והיום אם עובדים מ - 8:00 עד 12:00 בלי הפסקה, ואת ארוחת הבוקר אוכלים בזמן שמביילים את הדואר היוצא (וזה אחרי כשעה של חלוקת דברים בתאי הדואר) זה מזכיר לי קצת עבודה בשטיפת הכלים. יותר שקט, אבל יותר מסובך. אוי לי אם משהו נכנס לתא הלא נכון, ובתקווה שהקפה לא נשפך על המכתבים.

בת-שבע

תגובה לדפי מידע 1.7.03

בקשר לחובות בנים נטען שישנו אי סדר בהנהלת חשבונות. אז לידיעת הציבור לתקופה קצרה היו לבנים 2 כרטיסים בהנח"ש. עקב שינוי סטטוס מתקציב אישי לתושבים.

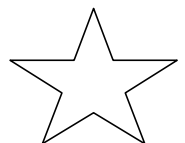
1. כרטיס תקציב אישי
2. כרטיס תושב.

המידע שנמסר לציבור ב"דפי מידע", על "אי סדר בחשבונות הבנים" אינו מהימן ויש לבדוק היטב את העובדות בהנהלת חשבונות, ולברור בהקפדה את המילים לפני פרסומן.

כי להגיד על עובדי הנח"ש שעיקר עבודתם היא עשיית סדר, בים הניירת והמספרים הזורמים ללא הפוגה, זו פגיעה ישירה ומעליבה.

עובדי הנהלת חשבונות

לצערנו חלו בספר 'סיפורי תל רומן'
מספר שיבושים שמתוקנים כאן.

נא לגזור ולהדביק בספר: "סיפורי תל רומן" על גבי העמוד הנכון.
על עמוד מס. 232 כמובן. תודה.

חץ בלב

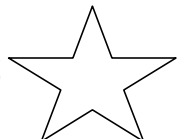
דריה בילגרי

זה היה באמצע הטיול שלי בדרום אמריקה. באותו יום הגעתי באוטובוס מבואנוס-אירס לעיירה בברזיל, על גבול ארגנטינה ואורוגוואי. אחרי שהתמקמתי באכסניה יצאתי לשוק המקומי. היה צפוף, לח וטרופי. הסתובבתי בין הדוכנים, האנשים, הצבעים והריחות. ואז ראיתי אותו... רגע, לא יכול להיות... שניה... לא יאמן, זה הוא... "אירי!!!" הרבצתי צרחה. הוא הסתובב במהירות, מחפש מאיפה הגיעה הצעקה. ואז ראה אותי, ומרוב תדהמה הפיל את התיק. "לבי!!!" הוא שאג, ורץ אלי. תוך שניה הייתי באוויר, באחד מחיבוקי הדוב המוכרים שלו. אנשים מסביב עצרו לרגע, החליפו מספר מילים קצרות בפורטוגזית או בספרדית תוך שהביטו עליי, ואז המשיכו הלאה.

אירי הוא יאירי, בן כיתה מהקיבוץ. יחד היינו מבית התינוקות ועד אחרי הצבא. לבי זה אני. בכיתה א' הספרית החליטה לספר אותי קצר. אבל על גופי הקטן והצעיר נראתה רעמת השיער שלי מצחיק ואני זכיתי לכינוי (השנוא) "אריה". במלעיל. היה זה אירי שהחליט שאני-אפשר לקרוא לבת "אריה", במיוחד לא לי, כי אני כל כך פעלתנית, והרי ידוע שאריות ישנים או נחים רוב היום. וכך זכיתי אחר כבוד לכינוי "לביאה", או "לבי" בקיצור. כשעברנו לבי"ס בכפר בלום הכינוי היווה בעיה מסוימת, כי כולם חשבו ששם המשפחה שלי הוא לוי...

אחרי כמה דקות נרגענו מהפגישה, והמשכנו להסתובב בשוק. "מה הסיכוי שנפגש דווקא פה?" הוא שאל במבט מבודח. "אמא שלי אמרה לי בטלפון, שראתה את אמא שלך בחדר אוכל לפני כמה ימים, והיא סיפרה לה שטסת ממרכז אמריקה לדרום, אבל לא חשבתי שתגיע דווקא לכאן", עניתי. "טוב נו, הרגשתי אותך ממרחקים", הוא ענה, וצחק בעודו מתחמק מהמרפק לצלעות שכיוונתי לעברו.

בערב יצאנו לפאב קטן ומעושן בעיירה. היה כל כך כיף לראות אותו. כבר חודשים שאני מסתובבת לבדי, פוגשת אנשים חדשים ושונים מכל

חסר עמוד שלם: במקום עמ' 139 (שבו מופיע בטעות הטקסט של עמ' 140)
צריך להיות: עמוד זה.

נא לגזור אותו לפי המסגרת.

ולהדביקו על ובמקום עמוד – 139 הנוכחי בספר. תודה.

סיפורי תל רומן

דחף פנימי חסר פשרות, משך אותו בטבורו אל נקודה אחת בתבל זו רבת התבלינים והמקומות. אל טעם החיים, אשר צרופים בו אדמת אבות ואנשים, לכנס יחדיו אל שייכות איתנה, עתיקה, המתעוררת משנתה. כפות רגליו סללו, קולו הידהד, וכנפיו הובילוהו דרך מסכי המאורעות, שהתפוגגו למגע רצונו הבלתי מתפשר בדרך הביתה. ואני שיברתי את מסכי הבלתי אפשרי באהבתי אותו.

מייקל נותק ממשפחתו באירופה ואותה צלקת, אותו בור בנפשו שביקש להתמלא, דחף אותו להתמסר בתחושת שליחות ללא לאות למען הקהילה, התנועה ומאוחר יותר הקיבוץ.

מתוך כך עלו בו כוחות נפש אדירים, לאחד אחים ואחיות לדרך לקראת עליה ציונית חלוצית, לבניית קן בטוח לעם היהודי. יחד עם חברים קרובים בלב ובנפש החלו מארגנים במלבורן את קן "הבונים", ועסקו בהכשרת ילדים ונוער לקראת עליה.

אני, שהייתי בתו של החזן הראשי בסידני, גדלתי בבית של שפע, בחומר וברוח. הזדמן לי לעבוד בארגון לקליטת פליטים יהודים מאירופה, שביקשו לקבל אישורי כניסה לאוסטרליה. אוסטרליה הפעילה סלקציה קפדנית וקיבלה מתי מעט מן הפליטים. האדמה בערה ואין מושיע. הקשר האישי עם הפונים זיעזע אותי עד עמקי נשמת, ויחד עם פליטים שהגיעו ושהיו פעילים בתנועות ציוניות באירופה, התחלנו מארגנים את קיני "הבונים" בסידני.

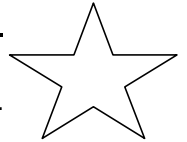
הוא היה ראש "הבונים" במלבורן ואני ראש "הבונים" בסידני, כך נפגשנו. נפגשו עיניים, נשקו כנפיים, אש באש נגעה, וניצחה האהבה. והוא בכלל רצה להתחתן עם תימניה...

קינינו שני בקבוקי חלב בליל ירח מלא, התהלכנו ברחובות מלבורן הריקים מאדם כשאנו שרים בקולי קולות, שיכורים מחלב, מסוחררים מתחושת השליחות הציונית, מרגשות עזים מערבים בחלב פרות... כך זה התחיל ורק המשיך וגדל.

כך כרוכים האחת בכנפי השני, יצאנו לארץ ישראל, נישאים על כנפי

בסיפור של איתי סלע

יש למחוק אחד משני המשפטים הזחים . בסיפור "לעולם לא תצעדי לבד" ,
בעמ' 67 השורה שבתחתית העמוד כתובה פעמיים אותה שורה, - מופיעה גם
בראש עמוד 68.
אתם מוזמנים למחוק אותה בטיפקס!

ושוב מתנצלים על אי הנוחות שנגרמה לכותבים ולקוראים.

שלכם, צוות העריכה של הספר: **"סיפורי תל רומן"**
סיפור של אנשים

היכן ההגיון?

ומי יכול לענות על השאלות הרבות

אני פונה עכשיו במכתב זה לאדם שאחראי על פיטורן של 2 מטפלות במערכת
הגיל-הרך **חברות הקיבוץ** ושואלת את אותו אדם: **היכן ההגיון?** מה קרה שיום
בהיר אחד פוטרו מטפלות חברות קיבוץ ובמקומן מביאים מטפלת חדשה מחוץ
לקיבוץ???

סגרתם בית ילדים אחד לקראת השנה הבאה? תשאירו את המטפלות חברות
המשק ודאגו לפנסתן ולפרנסת משפחותיהן!!! חשוב לכם כל-כך עתיד הקיבוץ?
קודם תדאגו לחברים שבו. קודם תדאגו שמישהו ירצה להישאר בו.

כל-כך הרבה שאלות עולות לי...

היכן ההגיון בפיטורן ובהבאת מטפלת שלא מהקיבוץ?

היכן הדאגה שלחברות הקיבוץ תהיינה עבודה?

מדוע מטפלות מבחוץ הן בעדיפות מעל חברות המשק?

ולמה לאף אחד לא אכפת מספיק כדי שיקום ויגיד משהו לאותו אדם אחראי?

מדוע לא קמים ההורים לטובת אותן מטפלות שלדעתי האישית נפלאות אף

יותר מכמה מטפלות אחרות במערכת?

אחר-כך תנסו, וכאן אני מדברת אל המערכת החינוכית וכלל הקיבוץ, לשכנע
משפחות צעירות להשאר בקיבוץ, להבטיח להן כי כאן יהיה להם העתיד שהם
רוצים, להם ולילדיהם, בזמן שאתם מפטרים אותם
ומביאים אנשי חוץ "טובים יותר" שימלאו את מקומם. היכן ההשקעה והמחשבה
על חברות הקיבוץ שפיטרתם? שתיהן בעלות משפחות וילדים בבית, ועכשיו רק

מפרנס אחד, ובמקרה אחד ללא מפרנסים בכלל בבית. ככה אתם מעודדים אותנו לעבודה בתוך הקיבוץ ולא מחוצה לו?

מי אחראי על השערוריה הזו?
רכזת הגיל-הרך? אולי המערכת כולה? או שמא **גורם חוץ**, שגם זה הגיוני במצב שאליו הגענו?

ולהורי הילדים: אתם הולכים להפסיד כאן נכס יקר מאד! שימו את עצמכם במקומן וקומו גם אתם ועשו משהו לטובתכם, לטובת המטפלות האלו – שמגיע להן הרבה יותר מזה, והכי חשוב – לטובת ילדיכם שנמצאים במערכת הזו ומפסידים את המטפלות המעולות האלו, מטפלות חברות הקיבוץ שאני ואתם אמורים לדאוג להן!
לאן הגענו??? וכמה עוד נוכל "לאכול" ו"לבלוע" ולשתוק?

ממישהי שאכפת לה מעתיד הקיבוץ אבל רואה את הסוף שלו קרב, אז נלחמת.

נכון שאנחנו לא מפרסמים מאמר בלי שם כותבו. מהמאמר ברור שזוהי בת-משק הכותבת אלינו. והיות ואנחנו כן רוצים שבנינו יבנו את ביתם בקיבוץ, אז הסכמנו לתת לה למישהי שיום אחד אולי תבחר להשתקע כאן, שיש לה מה לומר לנו וכדאי שנקשיב.
בחרנו כן לתת לה את הבמה גם במחיר האנונימיות.
מקווה שתוכלו לקרוא ולהפנים מבלי לדעת דווקא מי כתב? אלא מה נכתב.

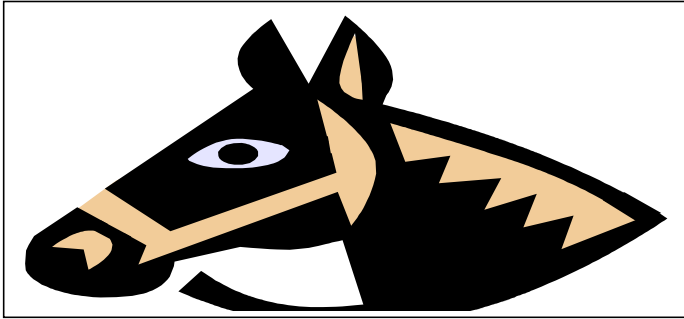
שושנה, בשם המערכת

מכתב פתוח

לפלוני שסוגר כל בוקר את הברז על יד חדר השומרים.
כבר גרמת נזק של 500 ש"ח למחשב.
אני מבקש שתפסיק להפריע!

לן 4944

דרשה לפרשת

בלק

אתונו של משיח

לפני מספר חודשים, כשישבנו כל ההורים של בני המצווה וחילקנו בינינו – בין ההורים – את המשימות לרגל שנת בר המצווה בכלל והעלייה לתורה בפרט, לקחתי על עצמי את עניין הדרשה. אלן אמר שמדובר בפרשת "בלק", ואני חשבתי: יופי, קלי קלות! זיכרונות סיפורי הפולקלור התנכ"י מימי בית הספר, כשאני הייתי בגילו של גליל פחות או יותר, על ההוא שבא לקלל ויצא מברך, "הפוך על הפוך" בלשון הנוער של היום, אתון שמתחילה לדבר באמצע המדבר כאילו שקיבלה איזה מכת שמש, שלא לדבר על השמות של גיבורי הפרשה: בלק בן ציפור ובלעם בן בעור, ממש סטנד-אפ בחרוזים. מצד שני ליוותה אותי גם הבקשה-דרישה של חלק מההורים שהדרשה לא תהיה חלילה פוליטית מידי בסגנון ובכיוון החביבים עלי...

הימים והשבועות חלפו, וככל שקרב מועד הפרשה הלכו ורבו אצלי ההתחבטויות על מה בעצם מדובר בפרשה זו ועל מה כדאי וראוי לשים את הדגש בדרשתי. ככל שהעמקתי לחקור בפרשה, כך נדהמתי לגלות עוד ועוד רבדים שלא ידעתי עליהם מאום. בבית הספר לא לימדו אותנו בעצם שום דבר – בתחום הזה לפחות. דבר אחד בטוח: סטנד-אפ לא יהיה כאן.

מכיוון שאני חושב שלא אטעה בגדול אם אגיד שרוב הנוכחים המכובדים כאן לא ממש בקיאים בפרשיות התורה, הנה תקציר האירועים בפרשה:

בלק בן ציפור, מלך מואב, חושש מאוד שגורלו וגורל ממלכתו יהיה דומה לגורל העמים שמסביב שנגפים בזה אחר זה מפני ישראל העושים את דרכם ממצרים לעבר ארץ כנען, ונמצאים עדיין בעבר הירדן המזרחי, ממש לפני כניסה וכיבוש הארץ. הפחד שאוחז בו ובעמו הוא כה גדול, שברור לו שבמלחמה קונבנציונאלית אין להם הרבה סיכויים, ולכן הוא מחליט לקרוא לבלעם בן בעור כדי שיבוא ויקלל את בני ישראל ויביא למפלתם. אותו זמן יושב לו בלעם זה אי שם בעירק של היום ומתעסק בכשפים קסמים ונבואות כמקובל באותם ימים. בלק פונה אל בלעם כי ברזומה של בלעם יש "קבלות" על הצלחות בעבר. בלעם מתווכח מתמקח מנסה כאילו להתחמק מהמשימה, בתירוצים שונים, אבל בסוף, כפוף למס' תנאים וגם טובות הנאה, מסכים להגיע ולבצע את המשימה: לקלל את בני ישראל. אלוהים מקשה עליו, מתברר שאפילו האתון שלו יותר חכמה ממנו, ולמרות כל הזבחים וההכנות, במקום לקלל יוצא לו רק לברך.

כמו במאי סרטים שכל פעם צועק "קאט" ודורש לחזור על הסצנה שלא יצאה לפי רצונו, כך דורש בלק שוב ושוב מבלעם לקלל וזה נמצא מברך. לבסוף הוא מגורש ממואב די בבושט פנים.

זה הפשט של הסיפור. אבל מדוע התורה נותנת לעניין הדי ביזארי הזה מקום כל כך נרחב? לא לשווא נחשבת פרשה זו לייחודית וחריגה בקרב מביני עניין והפרשנויות לגביה רבות ומרחיקות לכת! החלטתי להתמקד בשלושה רעיונות עיקריים, שבצידם לקח ומוסר השכל גם לבני המצווה, אבל בעיקר גם לנו ההורים:

המשפט הידוע לכל מהלכות בר המצווה הוא של האב המכריז בגאווה: "ברוך שפטרני מעולו של זה" איזה יופי איזה כיף, יורד מאתנו עול. איפה? תשכחו מזה. הלקח המרכזי לדעתי מפרשת "בלק" שאולי יותר ראוי היה שתקרא פרשת בלעם, הוא יחסי הורים - בנים. בלעם בן בעור, הלוא הוא לבן הארמי, זה שרצה לחסל ולהשמיד את כל זרע יעקב שהיה בן אחותו... הבעל של בנותיו... הסבא של נכדיו...

השנאה הרוע והרשע היו עמוד התווך של חייו. על השנאה העיוורת הזו גדל והתחנך בלעם, ולמרות שתלמיד חכם וידען גדול היה, לא יכול היה להשתחרר מכבלי השנאה הרשע וצרות העין שירש מאביו. אנחנו ההורים אחראים לצאצאנו מיום לידתם והלאה עד סוף הדורות. נחנך אותם על אהבה, יושר, מידת הרחמים, ענוה, חמלה, רוב הסיכויים שגם הם יצמחו ויהיו לכאלה, וכך גם יחנכו את ילדיהם בבוא היום. חלילה וחס יראו וילמדו מאתנו מידות אחרות: רוע, לשון הרע, התעלמות מהזולת, גאווה עצמית, רדיפת כבוד ותאוות בצע, ילכו הם בדרכנו, ואוי לנו ואבוי להם. אני יודע שיותר קל לכתוב על זה מאשר לבצע בחיי היומיום, אבל החובה המוטלת עלינו, היא מוחלטת ואינסופית, ושום ברוך שפטרני לא עוזר!

הלקח השני החשוב שניתן ללמוד מהפרשה ואת זה אני אומר שוב גם להורים וגם לילדים. אל תשקר! לא לאחרים ובטח ובטח לא לעצמך. אפשר כל החיים להעמיד פנים, להסתתר מאחורי תדמית חיצונית שבנית לעצמך לבד, או כמקובל היום בעזרת יועצי תדמית ותקשורת. חלק מהאנשים יאמינו לך כל הזמן, רוב האנשים יאמינו לך חלק מהזמן. הסכנה הגדולה תבוא כאשר אתה תתמכר לתדמית, לשקר, ותתחיל לחיות ולהתנהג כאילו היא האמת הצרופה, להאמין לבלוף שאתה יצרת. די מהר תישאר לבד וגלמוד כמו בלעם שהיה צריך לחזור למקום מושבו על גדות החידקל או בסביבה, בודד ומושפל, כשגם חדל אישים, אופורטוניסט ללא תקנה כמו בלק, מבין שאתה מתחזה שאין לך למעשה כוח וייחוד, שאתה ככל האדם ואפילו יותר חלש, כיוון כשגם אתה יודע מה נכון, היצר הרע גובר עליך ומסיר אותך מהדרך הנכונה, עד שכמו במשל, אפילו האתון שלך יכולה לראות נכוחה יותר ממך, כאשר השנאה ותאוות הנקמה מעוותת את עיניך ומוחק.

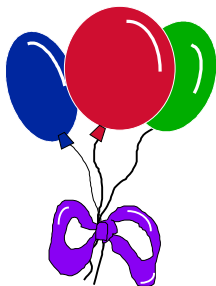
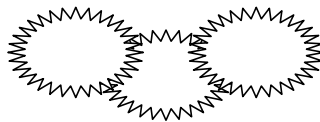
הלקח השלישי ובזה אני רוצה לסיים, הוא הצורך או למעשה הכרח האין סופי ללמוד ולחקור, ולרדת לעומקם של דברים. אולי לנו ההורים זה קצת מאוחר. אתם יודעים, טרדות היום לא משאירות הרבה זמן פנוי, ותרבות הפנאי שלנו,

שהטלוויזיה בעיקר היא השולטת עליה, מנציחה לנו סגנון של מהר, עכשווי, שטחי, אבל אתם בני המצווה, הדור הצעיר, שבזכותכם ולו לרגע ניתנה לי הזכות להעמיק במקצת ולא לפרשיה עלומה אחת,

ועל זה אני רוצה להודות לכם מקרב לב, כן אתם בני כיתת אלון: תומר, תם, גליל, נדב, קלייר, קורין, מעוז, וטל, אתם אל תוותרו, צאו ולמדו, אל תקבלו את הדברים כפשוטם, אל תסתפקו ב"פאסט-פואד" מחשבתי מהיר וקליט. "הבנת הנקרא" היא לא מושג שצריך לעבור באיזה מבחן בינלאומי שימקם אחר כך את ישראל במקום כזה וכזה. הבנת הנקרא מורכבת משני עולמות אין-סופיים: זה של הקריאה והלמידה וזה של ההבנה. עולמות אלה פרושים לפניכם ומחכים לכם, נצלו זאת. אל תהיו כבלעם שהיה בטוח שהוא יודע הכל הכי טוב מכולם, ובטח אל תהיו כבלק שנותן מבטחו במי שחושב שידע הכי טוב. אנו ההורים, המורים בבית הספר, ספרי הלימוד, האינטרנט, התקשורת, עומדים לרשותכם ולשירותכם. אנחנו נמצאים כדי לעזור, ולכוון, להדריך, אבל הרבה תלוי בכם, וכמו ששרתם בהצגה אתמול: אתם יכולים!

אבי רוזנקרנץ

שיהיה לכם ולנו הרבה מזל טוב. אמון.

תודה מכל הלב!!

ימים רבים של דאגה רבה עברו על משפחתנו בישיבה לצד איתן בבית החולים במחלקות השונות.

שוב הוכיחה הקהילה שלנו את איכותה ביכולת לתמוך בשעה הנכונה. מלאי הערכה אנו לכל אלה שהתעניינו, שאלו, טלפנו ושלחו חיזוקים במהלך אשפוזו של איתן. לשמחתנו הרבה, איתן הולך ומתחזק ואנו מקווים שישוב לאיתנו בהקדם.

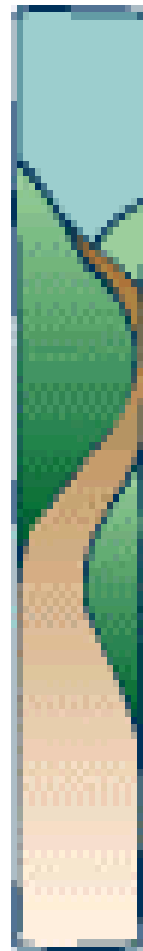
שוב תודה רבה,
ממשפחות ויסבקר וברור

לענבל ואבי

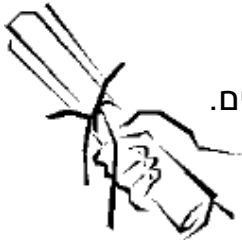
מזל – טוב

לנישואיכם

לרג'י לג'ייסון פרלסון
אחים אחיות בני דודים
ולכל המשפחה הענפה
רוב נחת.

לכל הי"בטניקים שלנו

בשעה טובה ובמזל-טוב סיימתם י"ב כיתות של השכלה.
בסיס והיסטוריה של מהיכן באות המילים ומה אומרים המספרים.
עכשיו אתם מוזמנים לבית הספר של החיים עצמם.
להתנסות לתהות וללמוד.

מאחלים לכם, שיהיו לכם שיעורים מהנים, מרתקים ומרחיבים את הדעת והלב.
שתבחרו את הבחירות הנכונות שלכם,
אלה שיעשו לכם ולסובבים אתכם רק טוב.
דרך צליחה מכל בית כפר הנשיא.
ואהבה אהבה כל הזמן.

רועי אדלשטיין
נרית גינת
אוהד דבולט
גלעד אגם
זיו נוי
עידן בן-זאב
שירן הרמץ
חלומי מעין-תרדיף
יסמין מלינה
דביר בן-רשף
רעות אופנהיים

תודה

ומשהו אישי קטן

לך נרית תודה על תקופה של למעלה משנתיים ימים, בהם הקלדת את
הדברים ל"דברי הכפר". מתיבת הדואר לתיבת המחשב בביתך ומשם הישר
לתוך הדוא"ל בקופסת המחשב שלי בבית.
תמיד בליווי עם איזו ברכה, בדיחה או חידוד, שגרמו לי לחייך לחשוב או לצחוק.
תודה לך נרית.
ושיהיה לך טוב שם באילת.

Merci

שושנה וצוות "דברי".